

פרק א' : טומאה וטהרה

I. האם נכון לקיים יחסי אישות בשבת ובחג?

מלאכי קדושה אינם יכולים לדור עם מלאכי טומאה

ידוע כי לכהן הגדול היה ציץ (כתר) המגן על הכהנים שעבדו בבית המקדש, והיו טמאים ללא ידיעתם. הציץ של הכהן הגדול כיפר על עבודתם בקודש בהיותם בטומאה בשוגג. מלאכים עליונים, שהם נשמות גבוהות של הכהנים, מתעברים בכהנים וע"י הקרבת הקורבנות יחדיו, של הכהן ושל המלאך העליון, הם מחברים שמים וארץ ובחיבור זה הציץ מכפר על עבודתם בקודש.

אך הציץ אינו מכפר על כהן שהיה טמא וידע על כך, ולמרות זאת עבד בבית המקדש. עבודת בית המקדש לכן לא נעשתה באותו יום, כי כאשר נכנסו מלאכי טומאה דרך אותו כהן הם סילקו את מלאכי הקדושה מהמקום, והכהן נכרת מעמו. כלומר, כאשר איננו מזמנים את מלאכי הטומאה במכוון ונזהרים, מלאכי הקדושה שומרים על המקום. כשמזמנים אותם במודע, כלומר יודעים על הטומאה ומתעלמים מממנה, מלאכי הקדושה מסתלקים, וזו מרידה בקב"ה.

מלאכי טומאה נוצרים מאי שמירת התורה ומצוות "עשה" ו"לא תעשה", והם ההיפוך של מלאכי קדושה. מלאכי הקדושה מועילים לאדם, ומלאכי הטומאה מזיקים לאדם. מלאכי טומאה מתעברים באדם ובחי ומשפיעים על מחשבתו לטובתם (לשמור על חייהם והתרבותם) ולרעת האדם והחי. מלאכי טומאה מתעברים באדם שנמצא בטומאה או שעשה מעשה בניגוד לכתוב בתנ"ך. לעומתם, מלאכי קדושה מתעברים באדם כאשר הוא נמצא בקדושה ומקיים את מצוות התורה והוראותיה (לגויים מספיק לקיים את 7 מצוות בני נח מכיוון שעדיין לא יצאו ממצרים, המציינת את ראשית עולמות התיקון).

כנ"ל מתרחש במחנה שכינה (מחנה שכינה הוא גן עדן תחתון, הוא עולמות הערוה והכניסה של הנשמות לתולדות של האשה בחלק העליון), ככתוב בספר במדבר פרק ה': "א וַיְדַבֵּר ה', אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר. ב צו, אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וישלחו מן-המחנה, כל-צָרוּעַ וְכָל-זָב; וְכָל, טָמֵא לְנֶפֶשׁ. ג מִזְכָּר עַד-נְקֵבָה תִשְׁלַחוּ, אֶל-מַחוּץ לַמַּחֲנֶה תִשְׁלָחוּם; וְלֹא יִטְמְאוּ אֶת-מַחֲנֵיהֶם, אֲשֶׁר אֲנִי שֹׁכֵן בְּתוֹכָם".

גם כשיוצאים למלחמה, הקב"ה עם צבא ה' שומרים על המקום ומלאכי טומאה אינם יכולים להיכנס. אבל אם למישהו נוצר קרי לילה (זרע שנפלט לאדם), והוא לא יצא מחוץ למחנה ולא טיהר עצמו בערוב השמש, הוא מזמן את מלאכי הטומאה למחנה ומלאכי הקדושה עוזבים את המקום (ראה דברים פרק כ"ג: "י כִּי-תֵצֵא מִחֲנֶה, עַל-אֲבִיבֶיךָ: וְנִשְׁמַרְתָּ--מִכָּל, דָּבָר רָע. יא כִּי-יִהְיֶה בְּךָ אִישׁ, אֲשֶׁר לֹא-יִהְיֶה טְהוֹר מְקֻרָה-לְיָלֵה--וַיֵּצֵא אֶל-מַחוּץ לַמַּחֲנֶה, לֹא יָבֵא אֶל-תּוֹךְ הַמַּחֲנֶה. יב וְהָיָה לְפָנוֹת-עָרֶב, יִרְחַץ בְּמַיִם; וְכָבֵא הַשֶּׁמֶשׁ, יָבֵא אֶל-תּוֹךְ הַמַּחֲנֶה, יג וַיֵּד תִּהְיֶה לְךָ, מַחוּץ לַמַּחֲנֶה; וַיֵּצֵאתָ שָׁמָּה, חוּץ. יד וַיִּתֵּד

תהיה לך, על-אזנך; והיה, בשבתך חוץ, וחרפתה בה, ושבת וכסית את-צאתך. **טו** כי ה' אלהיך מתהלך בקרב מחנך, להצילך ולתת איביך לפניך, והיה מחנך, **קדוש**: ולא-יראה בך ערות דבר, ושב מאחריך", ואם אינם יוצאים ממחנה שכניה הם מורדים בקב"ה.

כלומר, גם עשיית צרכים כבדים יש לעשות מחוץ למחנה כדי למנוע זימון מלאכי טומאה (ראה קהלת פרק י' פס' א' – "זבובי מות, נבאיש"). זבובי מוות אלה הם מלאכי טומאה מטאפיזיים של הזבובים).

להלן דוגמה נוספת למחשבת הבריאה לגבי מלאכי טומאה שנוצרים ע"י מעשי אדם, כאשר הם מנוגדים להלכות הכתובות בתנ"ך:

חזקיהו המלך הכניס משלחת, עובדי אלילים מבבל, לביתו. על הבית שמר הקב"ה עם מלאכי קדושה. בעובדי אלילים מעוברים מלאכי טומאה. כשהכניסם לביתו הסתלק מחנה הקדושה, וזו מרידה בקב"ה. על כך נענש חזקיהו בחורבנם של שני בתי המקדש. מקדש ראשון, בהיותו בגלגול כצדקיהו, והמקדש השני, בהיותו בגלגול כרבי יוחנן בן זכאי, ככתוב בגמרא שיצאה בת קול לפני מותו של רבי יוחנן בן זכאי ואמרה "תנו כסא לחזקיהו מלך יהודה".

מלכים ב' פרק כ': "**יב** בעת ההיא שלח בראדך בלאדן בן-בלאדן מלך-בבל, ספרים ומנחה--אל-חזקיהו: כי שמע, כי חלה חזקיהו. **יג** וישמע עליהם, חזקיהו, ויראם את-כל-בית נכתה את-הכסף ואת-הזהב ואת-הבשמים ואת שמן הטוב ואת בית כליו, ואת כל-אשר נמצא באוצרתיו: לא-היה דבר, אשר לא-הראם חזקיהו בביתו--ובכל-ממשלתו. **יד** ויבא ישעיהו הנביא, אל-המלך חזקיהו; ויאמר אליו מה אמרו האנשים האלה, ומאין יבאו אליך, ויאמר חזקיהו, מארץ רחוקה באו מבבל. **טו** ויאמר מה ראו בביתך; ויאמר חזקיהו, את כל-אשר בביתי ראו--לא-היה דבר אשר לא-הראיתם, באצרת. **טז** ויאמר ישעיהו, אל-חזקיהו: שמע, דבר-ה'. **יז** הנה, ימים באים, ונשא כל-אשר בביתך ואשר אצרו אבתך עד-היום הזה, בבלה: לא-יגותר דבר, אמר ה'. **יח** ומבניך אשר יצאו ממך, אשר תוליד--יח (יחחו); והיו, סריסים, בהיכל, מלך בבל. **יט** ויאמר חזקיהו אל-ישעיהו, טוב דבר-ה' אשר דברת; ויאמר, הלוא אם-שלוש ואמת יהיה בקמי"

גמרא, מסכת ברכות דף כח עמוד ב

וכשחלה רבי יוחנן בן זכאי, נכנסו תלמידיו לבקרו. כיון שראה אותם התחיל לבכות. אמרו לו תלמידיו: נר ישראל, עמוד הימיני, פטיש החזק, מפני מה אתה בוכה? אמר להם: אילו לפני מלך בשר ודם היו מוליכין אותי, שהיום כאן ומחר בקבר, שאם כועס עלי - אין כעסו כעס עולם, ואם אוסרני - אין איסורו איסור עולם, ואם ממיתני - אין מיתתו מיתת עולם, ואני יכול לפייסו בדברים ולשחדו בממון - אף על פי כן הייתי בוכה; ועכשיו שמוליכים אותי לפני מלך מלכים הקדוש ברוך הוא, שהוא חי וקיים לעולם ולעולמי עולמים, שאם כועס עלי - כעסו כעס עולם, ואם אוסרני - איסורו איסור עולם, ואם ממיתני - מיתתו מיתת עולם, ואני יכול לפייסו בדברים ולא לשחדו בממון; ולא עוד, אלא שיש לפני שני דרכים, אחת של גן עדן ואחת של גיהנם, ואני יודע באיזו מוליכים אותי - ולא

אבכה? אמרו לו: רבינו, ברכנו! אמר להם: יהי רצון שתהא מורא שמים עליכם כמורא בשר ודם. אמרו לו תלמידיו: עד כאן? - אמר להם: ולואי! תדעו, כשאדם עובר עבירה אומר: שלא יראני אדם. בשעת פטירתו, אמר להם: פנו כלים מפני הטומאה, והכינו כסא לחזקיהו מלך יהודה שבא.

מכאן אנו רואים כאשר אדם שומר על קדושה וטהרה ואת מצוות התורה ככתבן וכלשונן יש לו הגנות של מחנה קדושה, אבל אם זימן מלאכי טומאה מלאכי קדושה עוזבים.

סילוף הכתוב בתורה בעניין קיום יחסי אישות בשבת ובחג

פירוש שנתן רבי שמעון בר יוחאי, אחד מרבני המשנה הגדולים (התנאים), לרב יונדאי, לאחר שהאחרון תמה על האישור לקיים יחסי אישות בשבתות ובחגים, הוא שבני הישיבות נמצאים בלימודי תורה כל השבוע וכשמגיעים בשבת או בחג לביתם עליהם להתאחד עם האישה וליצור צאצאים שיווצרו מקדושת השבת או החג, כי בשבתות ובחגים יש חיבור שמים וארץ. ומאז הפך הייחוד בשבת ובחג להלכה, הנוגדת את התורה משום שיש בה חילול שבת: עשיית מלאכה (יצירת עולמות), טומאה ביום הקדוש ביותר שבו מגיעה השכינה (שני בני הזוג טמאים טומאת יום).

ולכן, התוצאה של הלכה זו היא שבכל שבת וחג מגיעים הקב"ה ונשותיו, שכינה עליונה ושכינה כנסת ישראל ופמלייתם, כולל הנשמות היתרות שאמורות לטעון את האנרגיה של הנשמה. ומכיוון שכולם מקיימים יחסי אישות הם מסלקים את הקב"ה עם כבודתו, וזו מרידה בקב"ה.

מה כתוב בתורה בעניין קיום יחסי אישות בשבת וחג?

בספר ויקרא פרק ט"ו כתוב במפורש: "יח וְאִשָּׁה, אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אִישׁ אֶתָּה שְׁכַבְתָּ-זָרַע--וְנִחְצוּ בְּמִים, וְטָמְאוּ עַד-הָעֶרְבֹב". ואילו השבת קדושה, ככתוב בספר שמות פרק ל"א כתוב: "יִד וְשִׁמְרָתָם, אֶת-הַשַּׁבָּת, כִּי קֹדֶשׁ הוּא, לָכֵן; מִחֻלְיָהּ, מוֹת יוֹמָת". קדושה וטומאה אינם יכולים לדור יחדיו, וראינו לעיל בסיפורו של חזקיהו את התוצאות של הכנסת מלאכי טומאה למקום שבו נמצאת קדושה.

בנוסף, בקיום יחסי אישות נפלטים החוצה תאי זרע שהופכים לתאים מתים תוך זמן קצר ביותר, וזו טומאה.

ומעל לכל, קיום יחסי אישות הוא תהליך של בריאת עולמות. תוך שעות ממפגש הזרע עם הביצית מתפצלת הביצית לשניים, כדי ליצור את העובר ואת השליה, שמשמעותו יצירת עולמות בשבת. והרי נכתב על מעשה הבריאה, על יצירת העולמות, בבראשית פרק א', ובפרק ב': "וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, מִכָּל-מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה", ומלאכתו הייתה בריאת העולמות. ואם בריאת עולמות אינה מלאכה אז מה היא מלאכה?

מכיוון שהדתיים מקיימים יחסי אישות בשבת ובחג, הם מחללים אותם ומורדים בקב"ה. עליהם להפסיק מיד מעשים חמורים אלה, שפוגעים בהם, בעם ישראל ובעולם כולו.

מה יהיה בבואו של המשיח או של מכין הגאולה

מה שיהיה, בעתיד לבוא, הוא מה שהיה בגאולה הראשונה, שהיא יציאת בני ישראל ממצרים: היו מ"ט עולמות טומאה ועד לכניסה לארץ ישראל בני ישראל הכעיסו את הקב"ה 10 פעמים עד שלמדו להבין את מצוות התורה (ראה את פרשת המן, שבה צוו לשמור על השבת וכדומה).

בגאולה הבאה, או בשלב הכנתה, יינתן זמן לעם ישראל ללמוד את תורת משה, כפי שניתנה בחורב ולא עפ"י ההלכות המוטעות של הרבנים, ומי שילמד ויקיים את חוקי התורה יהיה מוגן במחנה שכינה, שהנשמות שבו נמצאות בהר סיני, ככתוב בהקרבת הקורבנות: "עלת, תמיד--העשיה, בהר סיני".

מי שלא ישמור את חוקי התורה, לאחר תקופת הלמידה שתינתן ע"י הקב"ה, יושמד ויחזור בגלגול. לגבי שאר העמים, גם הם נשמות עם ישראל הנמצאות בעולמות נמוכים (באיברים הנמוכים של גוף אדם), ככתוב בדברים פרק כ': "כִּי הָאָדָם עֵץ הַשֵּׁדֶה" ובישעיהו פרק ס"ה: "כִּי-כִימִי הָעֵץ יָמִי עָמִי", ובדברים פרק כ"ו: "יִט וְלִתְתָּד עֲלִיוֹן, עַל כָּל-הַגּוֹיִם אֲשֶׁר עָשָׂה, לַתְּהֵלָה, וְלִשְׁם וְלִתְפָּאָרֶת; וְלִהְיֶתָד עִם-קִדְשׁ לְ-הָאֱלֹהִיךָ...". כאשר יש מצוות בתורה שהעונש עליהן הוא כרת, הכוונה לכרת מעם ישראל. זאת נפילת הנשמה, על חלקיה, לעם אחר, שלא יצא ממצרים, ככתוב בפסוק זה.

נשמות העם היהודי נמצאות מעל נשמות הגויים, בשמים. נפילה מעם ישראל מונעת מהנשמה מלהגיע לעולם הבא, כי בכל נפילה בעולמות נדרש תיקון, ורק אח"כ הנשמה או חלקיה עולים בחזרה בעולמות (ראה את הויכוח בין דתן ואבירם לבין משה רבנו). כלומר, כל העולם הם נשמות אדם ראשון וחיה בכל חלקי גופם, ומכיוון שאדם ראשון היה כהן, כך בסוף התהליך, כל העמים יהיו כהנים בחלקים השונים של גוף אדם ראשון.

כל העמים, או נציגים שלהם, ירדו (בעתיד) למצרים וישוהו שם 21 שנים, שהם עשירית משהיית בני ישראל במצרים, שארכה 210 שנה, ככתוב בזכריה פרק ח': "כג כה-אמר, ה' צבאות, בְּיָמֵים הַהֵמָּה, אֲשֶׁר יִחְזִיקוּ עֲשָׂרֵה אֲנָשִׁים מְכַל לְשָׁנוֹת הַגּוֹיִם; וְהִחְזִיקוּ בְּכַנֵּף אִישׁ יְהוּדִי לְאָמֹר, נִלְכָּה עִמָּכֶם--כִּי שְׁמַעְנוּ, אֱלֹקִים עִמָּכֶם". מצרים מציינת את פתחי הנידה של כדור הארץ, ביחד עם הר סיני, ומהם יוצא התינוק, המלאך ישראל, שהוא התיקון של אדם וחיה.

כתוב במשלי פרק ז', פסוקים ו' – כ"ג, על אשה נואפת האומרת לגבר שנפל ברשתה: "טו על-כֵּן, יִצְאָתִי לְקִרְאָתָךְ; לְשַׁחַר פְּנִידָה, וְאִמְצָאָךְ. טז מְרִבְדִים, רִבְדֵתִי עֲרָשִׁי; חֲטָבוֹת, אֶטוֹן מְצָרִים".

אטון מצרים הוא הכניסה לעולמות התולדות של האשה (מצרים = מִיִּצְרִים = מיצרי האשה). בהתחלה בצבץ הראש, שהם בני ישראל, והקב"ה יצר מהם עץ דעת ועץ חיים שאותם הפך לאחד, ובהם מתחילה העלייה בסולם יעקב של עם ישראל בעולם התיקון, ואחריהם יעלו כל העמים.

כל היוצאים מעבדות מצרים, כולל כל העמים בעתיד, יקבלו את תורת ישראל. כל הנשמות של עם ישראל הנמצאות בעולמות הטומאה הגבוהים ירדו חזרה לארץ גושן כדי להוציא גם אותם ממצרים. יש "חוק שימור המסה", נשמות אינן מושמדות, אלא מזדככות.

על כך כתוב במלאכי פרק ג': "יט פי-הנה היום בא, בער פתנור; והיו כל-זדים וכל-עשה רשעה, קש, ולהט אתם היום הבא אמר ה' צבאות, אשר לא-יעזב להם שרש וענף. כ וזרחת לכם יראי שמי, שמש צדקה, ומרפא, בקנפיה; ויצאתם ופשתם, כעגלי מרבק. כא ועסותם רשעים--כי-יהיו אפר, תחת כפות רגליכם: ביום אשר אני עשה, אמר ה' צבאות".

כלומר יש 3 סוגים של טיהור הנשמות:
בפסוק י"ט - הרשעים יושמדו ויחזרו בגלגול.
בפסוק כ' - אלה ששמרו את תורת ה', השמש הנוראה תהיה להם למרפא. שמש צדקה = גם לימוד חוקי התורה, צדק = משפט, והאות ה' = מלכות, ומרפא.
הקבוצה השלישית, הם אלה שחוזרים בגלגול, והם יהיו מתחת לעולמות הצדיקים - ולכן נאמר כי יהיו אפר תחת כפות רגליכם, עד לגמר תיקונם.
כלומר, עולמות מתחת לעולמות הצדיקים משולים לבניין רב קומות. בקומה העליונה נמצאות הנשמות שסיימו את התיקון, ובקומות מתחתיהן נמצאות נשמות בדרגות תיקון שונות.

סיכום

יש להימנע מההרגל המגונה לקיים יחסי אישות בשבת ובחג, כולל חול המועד.
ערויות יש לקיים בקדושה, ככתוב בספר ויקרא פרקים י"ח, כ', שבהם ניתנות לנו ההלכות האוסרות קיום יחסי אישות עם נשים מסוימות.

על כך אומר יחזקאל הנביא, בפרקים י"ח, ל"ג: ".... יב ואתה בן-אדם, אמר אל-בני-עמך צדקת הצדיק לא תצילנו ביום פשעו, ורשעת הרשע לא-יכשל בה, ביום שובו מרשעו; וצדיק, לא יוכל לחיות בה--ביום חטאתו. יג באמרי לצדיק חיה יחיה, והוא-בטח על-צדקתו ועשה עול--כל-צדקתו לא תזכרנה, ובעולו אשר-עשה בו ימות...".

בעשיית החטא נוצר מלאך טומאה המעובר בצדיק, ככתוב בדברים פרק ל"ב: "טז וקנאהו, בנזרים (מלאכי טומאה); בתועבת (בכל מה ששונא ה'), וכעיסהו. יז ונפחו, לשדים (מלאכי טומאה שאנחנו יצרנו, ולכן כתוב "לא שערום אבותיכם") לא אל-ה-אלקים, לא ידעום; חדשים מקרב באו, לא שיערום אבותיכם".

על פסוק זה אמר הרב אליעזר בן יעקב, במסכת אבות פרק ד', פס' י"ג: "העושה מצווה אחת קונה לו פרקליט אחד והעובר עבירה קונה לו קטגור אחד. תשובה ומעשים טובים כתרסיס מפני הפורענות".